

יד:

עין משפט‏ **גַּר מִצוּחַ**

ה א מיי פֿ״ג מהל' ביאת מקדש הל' כל כב כג ופי"א מהלכות שגגות הלכה (ג) ז:

ו ב מיי פֿ"ד מהל' חסורי ביאה הלכה יא סמג לאוין קול ועשין רמב"טו"ע י"ד סי' קסה סעף ד:

ז ג מיי פֿי"א מהל' שגגות הל' א והל' ז:

ח ד ה מיי שס הל' ז:

רבינו חננאל

ומקשי רב פפא והא שש ידיעות הן. ידיעת מקדש ונעלם ממנו שהוא מקדש ובא בתוכו ואח"כ נודע לו הרי שתי ידיעות. וכן ידע שזה בשר קדש ונעלם ממנו שהוא קדש ואכלו ואח"כ נודע לו שהיה קדש הרי שתי ידיעות. ושתיים בטומאה ידע שזה שרץ או מת או נבלה וכיצא בהן ונגע בהן ונעלם ממנו הטמאה נכנסו למקדש או אכל בשר (שרץ) [קדש] ואחרי כן נודע לו הטומאה הרי שש ידיעות. אמאי תני שתיים שהן ארבע. ואמרי ליה ולטעמך תמני הוויין. שתיים בטומאת קדש ושתיים בטומאת מקדש. ופריך? שם טומאה אחת היא. כלומר בין בקדש בין במקדש ידיעות שרץ ומת ונבילה וכיצא בהן היא הטומאה הראשונה בזה ובהו אחת היא. לפיכך לא צריך. מכל מקום שית הויין אמאי תני ארבע. והדר ביה רב פפא ואמר לעולם תמני הוויין וארבע ידיעות קמיית' דליתנהו בכל התורה קא חשיב. דלא אשכחנן ידיעה דכתיבא בתורה אלא אחרי חטאת כדכתיב ונודעה החטאת אשר חטא עליה וגר' וכתובי נמי או הודע אליו חטאתו אשר חטא. והני ידיעות דבתר החטא כיון דמפרישי באורייתא לא אצטריך למתנהו. כי אצטריך להני קמייתא דלא כתיבי אי נמי ידיעתא בתרייתא דמיתין ליה לידי קרבן. כדכתיב ונודעה החטאת והקריבו הקהל פר בן בקר. או הודע אליו חטאתו וחביא א' את קרבנו שערות עוים קא חשיב. אבל ידיעתא קמייתא דלא מיתין ליה לידי קרבן דהא לא ידע ליה דחטא אמאי מיתין הלכך לא חשיב להו: בעי רב פפא ידע דשרץ ודאי מטמא נולא ידען דבעדשה מן השרץ מטמא אי לא. ונגע בו ונעלם ממנו אי מטמא כבעדשה או לא: אכל קדש למקדש או אכל קדש ואח"כ נודע לו דבעדשה מטמא מאי. ונעלם קרינא ביה וחייב אי לא. ועלית בתיקון: בעיא דר' ירמיה במי שנעלם ממנו המקדש אליבא דר' ישמעאל ור' עקיבא מפורשת חלוקתם בהעלם מקדש בסוף זה

ארבעי קמייתא דלא מייית' ליה לדי קרבן בו'. זאת הגירסא עיקר וכן נראה לקונטרס אע"פ שפ"ה ברש מסכת שבת (דף ג. וסס) הנהו דלמו לידי חיוב חטאת קחשיד דהיינו העקירות לא קשיל מידי דהתם מיירי בזה עוקר וזה מניח ובהנחה אין המניח יכול לצא לידי חיוב חטאת אבל העוקר היה יכול לצא לידי חיוב חטאת אם היה גומר הוצאה אבל הכא צדיעה ראשונה לא נתחייב וצדיעה האחרונה נתחייב:

י"ל קרי בי רב הוא. והוי כמו שיש

כאן ידיעה שהיה לו לשאול כיון שדבר זה ידוע למינוקות אבל שרץ דמטמא כבעדשה דבסמוך אין ידוע אלא לתלמידים ול"ת תפיק ליה ידיע צבית רבו כשלמד דצב מטמא וי"ל בשלג למד אלא ראה שהעולם מזהרים ולא ידע בצאים א"י למד יס לפרש זיל קרי בי רב הוא כלומר הרי ע"כ למד צבית רבו שצב כתיב צפרשה ובמניוק שנשנה ליכא לאוקומה כיון שידוע דמד מינייהו מטמא:

ונעלם ממנו מקום מקדש מהו. לפי מה שפי' דחשיד

ידיעה מה שהיה לו לשאול צריך לפרש דבזמן הזה מיירי שאין מאי לישראל היכן מקומו ומ"מ נקט בן צבל לפי שבני א"י רגילין להכיר יותר ויש תימה אמאי לא חשיב צכך ונעלם מכלל ידיע כמו ונעלמה מעיני כל חי (איוב כח) דגבי תורה: **או דלמא כיון דמקומו לא ידע ליה העלמה היא.** פ' צקונטרס דלא

דמי לידעת צית רבו דהסס ידע ששרץ מטמא וכשנגע ^(א) בשרץ לא נזכר לו שלמד שיהא טמא בנגיעה זו משמע דלא הו"א ידיעת צית רבו ידיעה אא"כ ידע בשעת נגיעה שנגע בשרץ ולעיל צפ"ק (דף ה.) דפריך ומי איכא דלית ליה ידיעת צית רבו ומשמי משכחת לה במניוק שנשנה צין הנכרים ה"מ לשנויי כגון שלא ידע בשעת נגיעה שנגע בשרץ:

שאין

אי צפרדע טמא זיל קרי בי רב הוא לעולם ידיע בטומאת שרץ וכגון דנגע בכעדשה ולא ידע כעדשה אי מטמא אי לא מטמא מאי כיון דידע דמטמא שרץ בעולם ידיעה היא או דלמא כיון דבעדשה לא ידע אי מטמא אי לא מטמא העלמה היא יתיקו בעי רבי ירמיה בן בבל שעלה לארץ ישראל ונעלם ממנו מקום מקדש מהו אליבא דמאן אי אליבא דרבי עקיבא דבעי ידיעה בתחלה הא לא מחייב על העלם מקדש אי אליבא דרבי ישמעאל דמחייב על העלם מקדש הא לא בעי ידיעה בתחלה לא צריכא ^(א)אליבא דרבי דבעי ידיעה בתחלה ומחייב על העלם מקדש ואמר ^(ב)ידיעת בית רבו שמה ידיעה מאי כיון דידע דאיבא מקדש בעולם ידיעה היא או דלמא כיון דמקומו לא ידע ליה העלמה היא יתיקו: אחד הנכנס לעזרה וכו': מנא הני מילי אמר רב שימי בר חייא דאמר קרא ^גככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן

כאן ידיעה בתחלה: בן צבל שידוע שיש מקדש צירושלים אבל אין ידוע מקומו מהו איכא ידיעה בתחלה או דלמא הא דתנא הא דתנא דרבי. דאמר בשמעמא קמייתא צפרקין קמא (דף ד.) דצעי ידיעה בתחלה ומחייב על העלם מקדש: **ידיעה היא.** למיהוי ידיעה בתחלה: **או דלמא כיון דמקומו לא נודע לו.** מעולם אין כאן ידיעה בתחלה. ולא דמי לידיעת צית רבו דטומאה דאילו התם למד שהשרץ מטמא וכשנגע בו ידע שנגע בשרץ אבל לא נזכר לו להכיר שהוא טמא בנגיעה זו התם קאמרין כיון שלמד שהנגע בשרץ טמא וזה ידע כשנגע אין זה העלם אבל זה לא ידע מקום מקדש מימיו אין כאן ידיעת צית רבו: **מה"מ.** דבעינן כל הני לתוספת עזרה:

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

פנימית וחיצונה מפרש בגמרא [טו:]: ונאכלת ונשרפת נמי מפרש בגמרא [טז:]: **נטמא בעזרה.** וידע שנטמא: **השחווה.** בזהעלם זה: או **ששהה כדי השחווה.** בגמרא [טז:]: מפרש שיעורא: או **שבא לו בארובה.** ש"א לו דרך ארובה שיש קצרה הימנו לזאת: **חייב.** ואפי'

לא שהה תחלה. ושעורין הללו הלכה למשה מסיני הם צמי שנטמא בתוך העזרה: **צקצרה פטור.** היכא דלא השתחוה ולא שהה: זו היא. טומאה שאירעה לו בתוך עזרה: זו היא **מלוס עשה שנמקדש.** דיש כאן מצות עשה וישלחו מן המזבחה וגו' וכל טמא לנפש (במדבר ה'): **שאין חייבין עליה.** צית דין פר צהוראה ולא כהן משמי כדמפרש בגמרא [יז:]: **ואיזו היא מלוס עשה שבגדה כו'.** איידי דתנא צהוריות (דף ט:) אין חייבין על עשה שנמקדש אבל חייבין על עשה שבגדה קמיי הכא איזו היא מצות עשה שנמקדש ואיזו היא שבגדה: **היה משמש עם הטוהר.** היינו דומיא דעשה שנמקדש שאירעה לו הטומאה משבצא צהיטר לידי כניסה: **ואמרה לו נטמאתי.** עכשיו ופירש מיד צקושי האצבר: **חייב.** אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

חייב. אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

חייב. אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

חייב. אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

חייב. אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

חייב. אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

חייב. אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

חייב. אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

חייב. אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

חייב. אלא יעמוד צלל דישה עד שימות האצבר ויפרוש צלל קושי וחו עשה ובגמרא ^(א) יליף לה: **השרץ ונעלם.** או צנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו (ויקרא ה'): **ר' עקיבא אומר כו'.** בגמרא ^(ב) מפרש מאי צינייהו: **ג'ו' ה"ג אמר רב פפא לעולם סמני הויין וארבעי צקרייתא דמיתין ליה לידי קרבן קחשיד כו'.** ידיעות אחרונות מודיעות אותו שחטא. ואית דגרסי ארבעי קמייתא דמיתין ליה לידי קרבן קא חשיד ואין נראה לי דא"כ מאי איכא דאמרי אם מפני שנוי הטעם אין דרך הש"ס לומר כן ולא ישאל אחריו מאי צינייהו: **ארבעי צקרייתא.** ידיעות שצסוף איתנהו צכל התורה שאין אדם מציא חטאת אא"כ נודע לו שחטא: **ארבעי קמייתא.** ידיעות שבתחלה: **לימנהו צכל הסורה.** שהאוכל חלצ בשוגג אפילו לא נודע לו על חתיכה זו מעולם שהיא חלצ ולאחר אכילה נודע לו חייב: **נעלמו ממנו הלכות טומאה.** כשנגע בשרץ וידע שנגע בשרץ אבל אינו יודע שהוא טמא: **אי שרץ מטמא.** כגון הצצ והלטאה שדומין לצפרדש וסבור שאינו מטמא: **זיל קרי בי רב הוא.** מינוקות של צית רבן קורין החולד והעכצר והצצ וויקרא יח' הלכך אין זו העלמה ויש כאן ידיעה בתחלה וכשאלכ את הקדש נעלמה ממנו נגיעה ראשונה יש כאן ידיעה בתחלה והעלם אחריה ולכשיודע לו צסוף יהא חייב: **ידיעה היא.** ידיעה בתחלה יש כאן: **העלמה היא.** ואין

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

מסורת הש"ס

(א) גע' מוס' קמן: טו' ד"ה נטמא], (ב) [נקמן יח.], (ג) מדה כח; (ד) לעיל ג., (ה) [כריסות יט.], (ו) [י"ל אמר ליה רב פפא], (ז) [לעיל ד.], (ח) [לעיל ה.], (ט) [נקמן יז.], (י) [נקמן יח.],

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן

וכן